

μέσα σέ τόσο φῶς
ἔσο τὸ πουλί θά κεληθεῖ
μόνο ὅσο τὸ πουλί θά κεληθεῖ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ: ΑΝΤΙΓΟΝΗ
στ. 332—353)

στροφή α'

Γιὰ τὰ θαυμαστά
κι ὅμως πῶς θαυμαστό τίποτα ἀπ' τὸν ἄνθρωπο
δὲ γεννήθηκε·
καὶ πέρα 'κεῖ στὴν ἀφρισμένη θάλασσα πηγάζει
στὴν τρικυμισμένη ἀπ' τὴ νοτιά,
καὶ μὲς ἀπὸ τὰ κύματα περνᾷ
πρὸ φοβεροῦ τὸν περιζώνουν.
Γὴν ὑπέρτατη ἀπ' τοὺς θεοὺς
τὴν αἰώνια κι ἀκαταπόνητη γῆ

ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΠΙΑΤΩΝ

Φαῖ καλὸ
γλυκὸ πιότο
καὶ τὸ αἷμα μου
καυτό
Βάλ' τὰ πιάτα
νὰ πλυθοῦνε
κι' ἔλα νὰ σέ ἴδω.
*Ασ' τὰ πιάτα
νὰ πλυθοῦνε
κι ἀφήνισέ μου
τὸ σφυγμὸ
Γλυκεῖά μου.

ΧΡΩΜΑΤΑ

'Ο κόσμος μου εἶναι πράσινο
καὶ τὸ κορίτσι
κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο
ντυμένο στὰ γαλάζια,
κι ἡ μουσικὴ μου
πάει κι ἔρχεται
κλωστὲς κόκκινο
κι ἄσπρο

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Στὸ Σωκράτη Σκαρτσῆ

Τὸ μήνυμα ἦταν ἡ λέξη
πού βροντᾷ στὸν θώρακα
καὶ δὲ φτάνει τὸ μυαλό
καὶ δὲ κουρνιάζει στὴ γλώσσα
νὰ δεῖ φῶς
μὰ βροντᾷ στὸν θώρακα
ἡ ἴδια λέξη ὁ ἴδιος ρυθμὸς
πού μετράει τὰ δῆματά μου
στὴς γειτονιὲς τῆς Πάτρας
Στοὺς δρόμους τῆς Ν. 'Υόρκης.
Στ' ὄνειρο

ΥΠΑΙΘΡΟΝ

ὄταν
χαϊδεῶ
τὸ μουστάκι μου
νιώθω γιατί

τὸ χόρτο γίνεται χνούδι
τοῦ κρεάτινου κορμιοῦ μου
κι ἡ μέρα ροῦχο τῆς γύμνιας μου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Στὸν Κώστα Σπαρτινὸ

"Ἐνα τραγοῦδι
εἶναι τραγοῦδι
κι ἕνα φύλλο στὸν ἄνεμο
εἶναι τραγοῦδι
ἕνα χαλκίκο στὸ νερὸ

καλλιεργεῖ γιὰ τὸ σφέρο του
καὶ τὴν ὀργώνει ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο
μὲ τ' ἀλέτρια
πού σέρνουν τ' ἀλόγου τὸ γένος

ἀντιστροφή α'

Αἰχμαλωτίζει ὁ πανοῦργος ὁ ἄνθρωπος
καὶ τὸ γένος τῶν ἀμυαλῶν πουλιῶν
καὶ τὰ εἶδη τῶν ἀγριῶν θηριῶν
καὶ τῆς θάλασσας τὸ κάθε ψάρι,
ἀφροῖ μὲ δίχτυα νηματόπλεχτα τὰ ζῶσει.
Καὶ μὲ τ' ἐχέσματα πιάνει τὰ ὄρεσιδια θηρία
καὶ 'κειὰ τὰ στὰ χωράφια μέσα ζοῦν,
καὶ τ' ἀλόγου μὲ τὴν δασύτριχη χαιτὴ δομάζει
μὲ χαλινὰ πρὸ γύρω ἀπ' τὸ τράχηλο τοῦ περνᾷ
καὶ τὸν δουνίσιο ἀδάμαστο ταῦρο.

(ΜΕΤΑΦΡ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΟΥΚΕΡΗΣ)

2

Τοῦ Μήτσου

εἶναι τραγοῦδι
κι ἡ σιωπὴ
στὸ σῶμα
σου
εἶναι
τραγοῦδι

ΑΝΟΙΞΗ

Μ' ἀρέσει ὁ καυτὸς ἀέρας τοῦ καλο-
(καιριοῦ

στὴς δώδεκα τὸ μεσημέρι
κι ὁ Ἰσκιος τῆς μουριάς ὑγρὸς
στὴς δώδεκα τὸ μεσημέρι
Μ' ἀρέσει πού χτυπάει τὰ τσίνορα
ἡ ψυχάλα τοῦ 'Οκτώβρη
καὶ πού τρυπάει τὸ κόκκαλο
τ' ἀγιάζει τοῦ Γενάρη
Καὶ μ' ἀρέσεις ἐσὺ
πού εἶσαι κοντά μου
ὅλες τίς ἐποχές

ΑΚΙΝΗΣΙΑ

Τοῦτες τίς ὥρες
τώρα
πού κι ἕνα σκίρτημα τοῦ θλέφαρου
σηκώνει κύμα
κοντὰ
πού μιὰ χειρονομία μένει
ἀτέλειωτη
Μιὰ λέξη κλέβει ὥρες
ἀπὸ τὸ Σάββατο τοῦ Δημιουργοῦ
Νὰ τὸ μπορέσω νὰ γράψω ποίημα
Τὸ ποίημα
θὰ εἶναι ἀνάκλιτρο θεῖο
Γιὰ τίτλο:
ἡ ὄγδοη μέρα.

ΠΟΙΗΜΑ

ἄμμεσιν πεδάσρον
πού πάει νὰ πεῖ
γιὰ μᾶς μετέωρη:
ἡ
τέχνη

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ

1

*Λοτρες ὄροφες
μέσ' ἀπ' ὄνειρο
κι ἡ σοβαρότητα
δέντρινων σκελετῶν
κι ἀγγελικὲς μορφές
ζωγραφισμένες στὰ τζάμια
Ψυχὴ μου!
πῶς φουσκώνουν τὰ ξάρτια σου

Μιὰ στάλα σύννεφο
κι ἔκρυσσε ὀλόκληρον
ἥλιο
περνώντας
ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τοῦ κόσμου
σὲ ξαναβρήκα
Πατέρα μου

ΠΟΙΗΜΑ

Δὲν ξέρω τί νὰ γράψω
*Οἱ μανούλα μου
Μούρχειται νὰ σκάσω
νὰ σκάσω νὰ πλαντάξω.
*Οἱ καρδούλα μου.
Θέλω νὰ φωνάξω
*Οἱ γατούλα μου

Ζήτη πού καήκαμε

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΙΑΜΗΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Κάποιος ξεχνάει νὰ κοιμηθεῖ ἀπόψε,
καλοκαιριάτικος μαφστρος καὶ φυσᾷ:
(τὴ χαιτὴ μου
νύχτα ἀπλωμένη στὸ χορτάρι ἀνάλα-
(φρῆ)

τί γλύκα, Θέ μου,
ἡ μυρωδιά σου στὴς ἐλιές
στὸν κάμπο.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ξανάρχιζε,
λέω γιὰ τὴ θροχή,
νὰ πέφτει
σὴν τὴν κλωστή,
κάτασπρη κλωστή πλεγμένη
στὸ κορμί σου τυλιγμένη,
Ξανάρχιζε,
λέω γιὰ τὴ ζωὴ,
μὲ τὴ θροχή.

ΠΟΙΗΜΑ

Θυμᾶμαι τὸ τραγοῦδι σου
πού ἀρχίναγες τὸ ἔραβυ
μὲ λόγια καυχησάρικα:
'Εγὼ εἶμαι γοργόνα, γιὲ μου,
δὲν εἶμαι ἄνθρωπος
κι ὅσο πού κράταγε ἡ ζωὴ μου
τόσο φτιασιδωνόμουνα·
πῶς δὲ μὲ εἶδες τάχα